

שיחת השבוע

חב"ד
צנערי
אגודת
חב"ד

876 סניפים,
בתי חב"ד,
ברחבי הארץ

יש חדש

חנוכה מאיר עולם

שלוחי חב"ד בארץ ובעולם מצינים בספינק כי השנה זכו פעילויות החנוכה להצלחה גדולה במיוחד. קהל גדול בא בכל מקום לאירועי החנוכה, והמונים נחשפו לאור ולשמחה שהביאו עימם הפעילים. בבירות העולם נערכו הדלקות פומביות גדולות, בהשתתפות נציגים רשמיים, וגם כלי התקשורת סיקרו זאת באהדה והביאו את המסר של החנוכה לציבור.

הספר התשיעי מתקדם

מתקדם הרישום לספר התורה התשיעי של ילדי ישראל, מיום שעליו הכריז הרבי מליובאוויטש לפני ארבעים וארבע שנים. הרבי קבע כי מחירה של אות יהיה אחד בעולם כולו – דולר אחד. כל ילד מקבל תעודה נאה ובה מצוינת הפרשה שבה האות שלו. הרישום לספר התורה כבר עבר יותר ממחצית הדרך, וחסרים להשלמתו עוד 138,883 נרשמים. הרישום באתר kidstorah.org.

הצאצאים מתכנסים

במוצאי השבת הבאה פרשת שמות, י"ח בטבת, תתקיים בע"ה ההתוועדות השנתית המסורתית של צאצאי אדמו"ר הזקן, בעל התניא והשולחן ערוך. ההתוועדות תהיה בשעה 8:00 בערב, באולמי גוטניק, רח' בית הדפוס 12 ירושלים. פרטים בדוא"ל office@baalhatanya.org.il.

כל עלוני חב"ד

אצלכם בוצאפ כבר ביום חמישי

זמני השבוע

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע	אילת	ניו יורק
16:14	16:35	16:22	16:36	16:39	16:30
17:32	17:34	17:31	17:35	17:39	17:34

שבת ישראל,
קרם והזמנים

להדגיש טעם יהודי KEDEM

PRODUCT OF USA

הגבורה היהודית בימי האופל

גבורה איננה בהכרח מרד גטו ורשה או עלילות הפרטיזנים. גבורה לא פחותה מאלה היא היכולת של יהודי מאמין לשמור על צלם אנוש בעמקי השאול

לא נשכח. "נכרים עלי צרו ואת אחיי הרעו" (מסליחות עשרה בטבת)

ומ עשרה בטבת מציין התרחשות שאירעה לפני יותר מאלפיים וארבע מאות שנים, בשלהי ימי בית המקדש הראשון. ביום הזה התחיל המצור שצר מלך בבל על ירושלים, כמתואר בספר ירמיהו: "בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי בָּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ בָּא נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל, הוּא וְכָל חֵילוֹ, עַל יְרוּשָׁלַם, וַיִּחְנֶנּוּ עָלֶיהָ, וַיִּבְנוּ עָלֶיהָ דָּיֵק סָבִיב".

המצור שהתחיל בעשרה בטבת הסתיים בחורבן בית המקדש הראשון וביציאת עם ישראל לגלות בבל. כעבור שבעים שנה חזר העם לארץ ישראל, ובנה את בית המקדש השני. הוא עמד על מכונו יותר מארבע מאות שנה, עד שנחרב בידי הרומאים, ועם ישראל גלה מארצו לגלות ארוכה של כאלפיים שנים. אבל עשרה בטבת הוא היום המר שבו החל המהלך שהביא לידי החורבן הראשון, ואותו אנחנו זוכרים ומציינים מדי שנה, בתענית ובאמירת סליחות.

עבר והווה שלובים

לא קל לטפח תודעה היסטורית ארוכה כזאת בימינו, כאשר אפילו זיכרון השואה נתקל בקשיים. יש מי שכבר רואים בתודעת השואה עניין מעיק ובלתי-רלוונטי. התלישות מן העבר מביאה גם אמירות כאילו אין מה ללמוד מההיסטוריה.

ואולם בעם היהודי העבר וההווה שלובים זה בזה. זיכרון העבר נותן פרספקטיבה להתרחשויות ההווה. לכן עם ישראל זוכר את האירועים שאירעו לפני אלפי שנים, מנחיל אותם מדור לדור, ואינו פוסח על שום פרט.

עשרה בטבת נקבע בימינו גם ליום הקדיש הכללי, יום של זיכרון לקדושי השואה שיום מותם על קידוש השם לא נודע. ראוי היום הזה שישמש גם מוקד של חינוך ומחשבה על הנחלת עברו של עמנו לדור הצעיר.

כבר חלפו כשמונים שנה מאז השואה. ניצולי התופת מתמעטים והולכים. בני הדור השלישי והרביעי כבר לא ספגו בבתייהם את תודעת השואה כחלק מהוויי החיים הטבעי. הדור הזה, אם לא יינקטו אמצעים מיוחדים כדי להנחיל לו תודעה זו, לא ידע עליה. היא תהיה בעיניו חלק מההיסטוריה עמומה ורחוקה.

טיפוח מורשת הגבורה

לציבור המאמין עניין מיוחד לטפח את מורשת הגבורה היהודית, שלא כעיוות שחל במושג הגבורה בעבר. גבורה איננה בהכרח מרד גטו ורשה או עלילות הפרטיזנים, אף שגם הם רשמו פרק מזהיר בגבורה היהודית. גבורה לא פחותה מאלה היא היכולת של יהודי מאמין לשמור על צלם אנוש בעמקי השאול; לחסוך מלחמו הדל כדי לקיים מצווה; לסכן את חייו כדי להניח תפילין וללמוד תורה; לשיר "אני מאמין" בביאת המשיח" גם בשערי המשרפות.

בשנים שחלפו מאז השואה הצטברו איך ספור סיפורים כאלה, שכל אחד ואחד מהם משאיר אותך פעור-פה, נפעם ומשתומם. אתה רואה מולך יהודים מהשורה, לארדווקא רבנים או צדיקים, המפגינים פתאום עוצמות רוח מופלאות כל-יך. יהודים שגם כאשר הגיעו לתהומות ההשפלה והשעבוד, זהרה בנפשם אמונה עזה, שגרמה להם לחוש חזקים ממרצחיהם וממשעבדיהם.

כך נהפכת דווקא השואה האיזומה למקור של אמונה ועוז רוח, לצד הזעקה לקב"ה כי ישים קץ לצרותינו וישלח לנו במהרה בימינו את משיח צדקנו.

כוונתו? משום שאילו רצה להשתחוות לשכינה היה צריך להקדים את ההשתחויה לפני שבועת יוסף, ומזה שהשתחוה אחרי שבועת יוסף, משמע שעשה זאת כדי לחזק את יוסף.

רמזי "ראש המיטה"

אלא שכאן נשאלת שאלה הפוכה – אם ההשתחויה הייתה ליוסף, כדי לחזקו, הרי בשעה ש"הפך עצמו לצד השכינה" בטלה התועלת שבה, שהרי יוסף יכול לחשוב שאביו משתחוה לשכינה ולא אליו! לכן רש"י מביא פירוש שני, שאכן ההשתחויה הייתה לקב"ה ולא ליוסף, שכן על ש"מיטתו שלמה".

ועדיין הפירוש הזה רחוק מ'פשוטו של מקרא', משום שלא נאמר בפסוקים שיעקב השתחוה לקב"ה. אי אפשר לומר שזה נרמז במילים "על ראש המיטה" – "שהשכינה למעלה מראשותיו של חולה" כמו בפירוש הראשון, משום שבפירוש השני המילים "על ראש המיטה" מכוונות לכך ש"הייתה מיטתו שלמה", ואי אפשר לייחס שני פירושים שונים לאותן מילים.

(תורת מנחם, כרך מח, עמ' 409)

בכל זאת צדיק.

יש להבין מדוע נזקק רש"י לפירוש השני. הלא על-פי הכללים של רש"י, פירוש נוסף יבוא רק אם יש קושי בפירוש הראשון. ואם יש קושי, מדוע הפירוש הראשון הוא העיקרי והשני משני לו ("דבר אחר")?

מה חשב יוסף?

אלא שרש"י מבקש לבאר כאן שאלה גדולה שמתעוררת ב'פשוטו של מקרא'. אמת, יעקב ראה צורך להשתחוות לבנו, כפי שביאר רש"י קודם לכן – "שועל, בשעתו הגדולה, השתחוה לו". יעקב ביקש לחזקו, כדי שיוכל למלא את בקשתו בלי להירתע מפרעה.

ואולם אין בהסבר זה כדי להשיב על השאלה כיצד יוסף, שבוודאי כיבד את אביו בכל מאודו, הניח לאביו להשתחוות אליו. זאת רש"י מתרץ בפירושו הראשון "הפך עצמו לצד השכינה". יעקב ידע שיוסף לא יניח לו להשתחוות אליו, ולכן "הפך עצמו לצד השכינה", כדי שהכול יחשבו שהוא משתחוה לשכינה, אבל לאמיתו של דבר השתחוה ליוסף. ומניין לנו שזאת הייתה

למי השתחוה יעקב לפני פטירתו

לפני פטירתו ביקש יעקב מיוסף בנו לקבור אותו בארץ ישראל, ואף ביקש ממנו להישבע על כך: "וַיֹּאמֶר הַשֶּׁבַע לִי". יוסף נענה: "וַיִּשָּׁבַע לוֹ", ואז יעקב השתחוה – "וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמִּטָּה".

למי השתחוה? רש"י מביא על כך שני פירושים. האחד: "הפך עצמו לצד השכינה... שהשכינה למעלה מראשותיו של חולה". כלומר, יעקב השתחוה ליוסף, אך "הפך עצמו לצד השכינה". פירוש שני: "דבר אחר, 'על ראש המיטה' – על שהייתה מיטתו שלמה, ולא היה בה רשע, שהיה יוסף מלך הוא, ועוד שנשבה לבין הגויים, והרי הוא עומד בצדק".

קושי בכל פירוש

לפי הפירוש השני יעקב השתחוה לקב"ה ולא ליוסף, וזאת כתודה על ש'מיטתו שלמה', שגם בנו יוסף, שנשבה במצרים ואף נעשה מלך, נותר

אמרת השבוע

פירוש לתועלת עתידית

בליל שבת קודש פרשת ויחי תרל"ז אמר רבי מאיר מדז'יקוב, ה'אמרי נועם', שיש שני מצבים שבהם מותר להעביר נפטר ממקום למקום: האחד, כדי להביאו לקבורה בבית עלמין יהודי; והשני, כדי להעבירו מקבר ישראל עצמו לקברי אבותיו. ואצל יעקב אבינו היו שני הטעמים גם יחד.

למחרת קרא הרבי לבתו ואמר לה: "בשבת אמרתי פירוש על הפסוק 'וַיִּשְׁתַּחוּ יִשְׂרָאֵל עַל רֹאשׁ הַמִּטָּה'". זכרו אותו, כי תזדקקו לו".

כעבור כמה חודשים, בח' בתמוז, נסתלק רבי מאיר לבית עולמו, בשעה ששהה בעיר המרפא קרלסבד שבצ'כיה. אירא הובנו דבריו באותה שבת, שכן גם אצלו היו שתי הסיבות האמורות. ואכן, נשאו אותו לקבורה בקברי אבותיו בדז'יקוב.

ברכות יעקב לבניו

מן המעיין

הנתינה והתמורה

"לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו" (בראשית מט, י). יהודה יעניק לעולם מחוקקים, מורי דרך, נושאי תרבות, מפיצי אור. ומה גומלים לו על כך? – שלא יסור ממנו השבט – ילקו אותו, ירדפו אותו ויענו אותו בלי הפסק ובלי רחמים.

(קול יהודה)

המשיח מוכן ומזומן

ה'שבט' – עטרתו של המלך המשיח – לא סר. הוא מונח מוכן ומזומן לכל שעה. ביום שחרב בית המקדש נולד הגואל, והוא מוכן לבוא כל יום. המניעה רק בנו. במעשינו תלוי הדבר.

(שבט מוסר)

זכות התמיכה

"זבולון לחוף ימים ישכון" (בראשית מט, יג). אף על-פי שיששכר היה גדול מזבולון, ואף על-פי שיששכר היה עוסק בתורה וזבולון במשא ומתן, נזכר זבולון בברכות תחילה, הן בברכות יעקב הן בברכות משה. התומך בבן תורה ומקיימו, עומד במדריגה גבוהה מבן התורה עצמו, וזוכה בשני העולמות.

(זוהר)

מעלת הענוה

"יששכר חמור גרם" (בראשית מט, יד). איתא בספרים ש'חמור' ראשי תיבות חכם מופלג ורב

רבן. החמור, שמוכן תמיד לשאת משא כבד ואינו מתנגד לשום דבר, מסמל את שיא השפלות וההכנעה. כשאדם קונה בנפשו מידת ענוה וביטול זו – הוא זוכה להצלחה מופלגה בלימוד התורה. כמאמר "ונפשי כעפר לכול תהיה" ועל-ידי זה יתקיים "פתח ליבי בתורתך".

(רבי לוי יצחק שניאורסון)

דין ושואיו

"דן ידין עמו... לישועתך קיוויתי ה'" (בראשית מט, טז). כל דין או מנהיג העוסק בצורכי ציבור נזקק לסייעתא דשמיא, ל"ישועתך קיוויתי", שכן על-פי רוב הוא מקים עליו שונאים רבים.

(כלי יקר)

נדיבות שלמה

"מאשר שמנה לחמו והוא ייתן מעדני מלך" (בראשית מט, כ). זו המידה הנעלה ביותר של צדקה ונדיבות לב: "מאשר שמנה לחמו" – הוא עצמו לחמו מספיק לו; ואילו לצורכי הזולת – "ייתן מעדני מלך".

(אלשיך)

תופר ומחבר

"בן פורת יוסף" (בראשית מט, כב). 'פורת' אותיות 'תופר'. יוסף, שהיה נשמה דאצילות, עניינו לחבר ולקשר – 'לתפור' את עולם האצילות עם העולמות שלמטה ממנו, שיהיה גילוי אור אלוקי למטה כמו למעלה.

(לקוטי תורה)

לוח יומי ללימוד הרמב"ם כתקנת הרבי מליובאוויטש

יום בשבוע	ש"ק י"א טבת	א'	ב'	ג'	ד'	ה'	ו'
ג' פרקים ליום	הל שכיחות פרק י"ב	פרק י"ג. הל' שאלה ופיקדון פרק א"ב	פרק ג'ה	פרק דח	הל' מלוה וזוה פרק א"ג	פרק ד"ו	פרק ז"ט
פרק א' ליום	הל' טומאת צרעת פרק י'	פרק י"א	פרק י"ב	פרק י"ג	פרק י"ד	פרק טו	פרק טז

מעוניינים לקבל את השיעור לנייד מידי יום? שלחו הודעת ווטסאפ למספר 058 7554144 • להאזנה לשיעור בג' פרקים חייגו: 03 3062770

סוכה שנפלה קל להקים

סַכַּת דָּוִד. בברכתו ליהודה אמר יעקב (בראשית מט,): "לא יסור שִׁבְט מִיְהוּדָה". רש"י מפרש: "אלו ראשי גלויות שבבבל". כלומר, גם בזמן הגלות קיימים 'ראשי גלויות' משבט יהודה, והם ממשיכים במידה מסוימת את כוח ההנהגה של מלכות דוד.

על־פי זה מסביר המהר"ל מפראג (נצח ישראל פרק לה) מדוע מלכות דוד מכונה 'סוכה', כמו שנאמר (עמוס ט,א): "בַּיּוֹם הַהוּא אֶקֶים אֶת סַכַּת דָּוִד הַנִּפְלֶת". וכך הוא אומר: "הבית, כאשר נופל, נתבטל עניינו הראשון שהיה לו. ואם חוזר לבנות – הוא בית חדש, ולא נקרא שהקים בית נופל, שכבר נתבטל... אבל הסוכה... בקלות הוא חוזר ומעמידו. לכך שייך בו הקמה והוא חוזר לעניין הראשון בקלות. וכן מלכות בית דוד, שהוא עומד להקמה אחר נפילת המלוכה, נקרא המלוכה סוכה דוד הנופלת... וקרוב מאוד הוא להקימו בקלות".

משמעות הדברים היא, שהכוח האלוקי שישנו במלכות דוד, עדיין אצור ושומר בה ולא ניטל ממנה חלילה. כל מה שקרה בזמן הגלות הוא, שכוח זה מוסתר ונעלם ואינו בא לידי ביטוי. כרגע הוא בבחינת 'נפילה', כמו סוכה שנפלה. אבל כשיגיע הזמן – יפרוץ כוח זה ויתגלה במלוא הדרו. נמצא שכוח המלוכה של דוד המלך קיים ב'ראשי הגלויות' שמשבט יהודה, ובבוא העת יתגלה במלואו, והמשיח יעמוד מ'נפילתו' ויופיע בכל הדרו.

טעימה מהרמב"ם

הרב חיים הבר

מכשיר שנגנב ממעבדה

"כָּל הָאֱמָנִין – שׁוֹמְרֵי שְׂכָרָם" (הלכות שכירות יג.)

ראובן מסר מכשיר לתיקון, ושילם מראש את עלות התיקון. לאחר מכן נגנב המכשיר מהמעבדה. לכאורה דינו של בעל המעבדה נגזר מדברי הרמב"ם הנזכרים: "האומנין – שומרי שכר הם". אם כן, חובתו לשלם על הגניבה.

אלא שדין זה דורש הסבר: מאחר שהאומן מקבל שכר רק על התיקון עצמו, ואינו מקבל שכר נוסף בעבור שמירת החפץ, מפני מה הוא מוגדר 'שומר שכר'? הפוסקים נחלקו בביאור העניין: יש אומרים כי עצם הימצאות החפץ בידי הדין בגדר טובת הנאה, שכן כך מתאפשרים התיקון והתשלום המתקבל תמורתו. הנאה זו כמוה כשכר שמתקבל תמורת השמירה.

אלא שדין זה דורש הסבר: מאחר שהאומן מקבל שכר רק על התיקון עצמו, ואינו מקבל שכר נוסף בעבור שמירת החפץ, מפני מה הוא מוגדר 'שומר שכר'? הפוסקים נחלקו בביאור העניין: יש אומרים כי עצם הימצאות החפץ בידי הדין בגדר טובת הנאה, שכן כך מתאפשרים התיקון והתשלום המתקבל תמורתו. הנאה זו כמוה כשכר שמתקבל תמורת השמירה.

סובלים מאקדמה / פסוריאזיס / גרד שלא עובר / יובש / מחלות עור אחרות? האם שמעתם על הפטנט הישראלי מִבִּיּוֹם?

די לסבול! יש פרוביוטיקה חדשנית לעור!

שירות לקוחות: 058-5554181

להזמנות באתר: www.mibiome.co.il

חשוב! ניתן לצמוח באתר גם קרם פנים וצוואר להדחת העור וצמצום קמטוטים, פורמולה טבעית המשמרת את המיקרוביום הבריא של עור הפנים והצוואר.

לרשימת בתי מרקחת וחנויות טבע ברחבי הארץ: mibiome.co.il/points-of-sale

בס"ד

המרכז

למנעולנות מתקדמת

מקצוע מכובד וריווחי!

הצטרף לעשרות בוגרים מרוצים שמתפרנסים ברווח עבור שעת עבודה ביום!

- שיטת לימוד אישית: קורס דיגיטלי / קורס פרונטלי.
- מותאם למכללות וישיבות טכנולוגיות.
- מתנה לכל תלמיד.

דקל כהן – זוכה יצאת צדיק בתוכניתו של חיים הכט, מזמין גם אתכם ללמוד ולהתמקצע בלימוד פרקטי במקצוע מבוקש בישראל וליהנות מלווי צמוד ומעשי בתום הקורס.

לימוד מעשי | קבוצות לימוד קטנות ויחס אישי | תעודה באישור משטרת ישראל

דקל כהן לפרטים והרשמה: **077-8039969** מנעולנות מתקדמת

www.dekelcohen.net 08-6612407

גל אורן לרנדום

קפה של שבת בבוקר
בנועם...

אין כמו להתפנק בשבת בבוקר עם קפה רותח לצד העוגה של שבת. התחדשו עם נועם 2 ותיהנו משפע של מים חמים וקרים, בטכנולוגיית שבת מתקדמת ולמהדרין.

מוקד הזמנות:

077-2304757

הנאצי מעשן, לא היהודי

רבי שלמה נעץ בו מבט נוקב. "וכי הוא מעשן? הנאצי מעשן!". רבי שלמה לא חזר בו: "לך ואמור לו שעמוד החזן מחכה לו ואף אנו מחכים לו".

רבי נפתלי עשה כמצוות אביו. "האם אמרת לאביך שאני מחלל שבת?", תהה האיש. "אמרתי לו", השיב רבי נפתלי, "ואבי מסר שהעמוד והציבור כולו מחכה לך".

היהודי התרגש מאוד. "אמור לאביך שהשבת אינני מסוגל לגשת לעמוד אחרי עישון הסיגריה, אבל אני מבטיח לבוא בשבת הבאה".

בערב השבת הבאה אכן בא האיש לקראת תפילת מנחה, ונשלח לעבור לפני התיבה בקבלת שבת. בשבוע שלאחר מכן כבר עקר הרבי את דירתו לשכונה אחרת. מאז לא נודע מה עלה בגורלו של אותו חזן.

חלפו כארבעים שנה. הרבי כבר התגורר בבורו פארק וניהל ברמה את חסידות באבוב, שאותה

קומם מעפר. יום אחד, בעת קבלת הקהל, נכנס אליו יהודי עטור זקן לבן, שעון על מקלו.

"האם הרבי יודע מי אני?", שאל. הרבי הביט בו והמתין שהאיש יציג את עצמו. "אני החזן מהעיירה בגליציה. האם הרבי זוכר אותי?". "הרבי התרגש מאוד. 'ודאי שאני זוכר!'."

האיש סיפר כי נכדו מתחתן השבוע בבורו פארק והוא רוצה להכיר טובה

לרבי ולהזמין להיות מסדר הקידושין. הרבי השיב שאינו נוהג לסדר קידושין, אך ישמח להשתתף בסעודת 'שבע ברכות'.

ביום המיועד יצא לשם הרבי,

מלווה בבנו. כשבאו למקום המתין להם היהודי בחוץ ואמר בהתרגשות: "הרבי ודאי זוכר מה שהיה איתי בפארק במנהטן. אני רוצה לומר לרבי שכאן באולם יושבים מאה וחמישים בנים ונכדים שלי. כולם שומרי תורה ומצוות! יידע הרבי שכל זה בזכות המסר שהרבי שלח אליי באותה שבת, שהעמוד מחכה לי...".

רבי שלמה התרגש מאוד ודמעות נשרו מעיניו. כשיצאו משמחת השבע ברכות אמר לבנו רבי נפתלי צבי: "נו, רואה אתה שלא הוא עישן בשבת, אלא הנאצי הוא שעישן...".

(על פי 'נעם שיח')

הרבי שמע את דבריו בכובד ראש. "חזן מעיירה פלונית, אנו מחכים לך מחר שתבוא להתפלל איתנו ותיגש לעמוד החזן. שתהיה לך שבת שלום!", במילים האלה נפרד ממנו.

ואכן, למחרת הופיע היהודי וכיפה לראשו. הוא ניגש לעמוד החזן, ובהמשך השתתף גם בסעודה השלישית ובתפילת ערבית. "אנו מחכים לך גם בשבת הבאה", אמר לו הרבי קודם שנפרדו, "אינני יכול להפסיד תפילה כזאת", החמיא לו. האיש אכן לא איכזב והופיע גם בשבת הבאה.

בשבת השלישית לא הופיע היהודי. בבוקר ביקש רבי שלמה מבנו, רבי נפתלי צבי (לימים ממלא מקומו), לגשת אל הפארק הסמוך

"יצא אל הפארק ונדהם". אפר ווסט סייד מנהטן. משמאל: האדמו"ר מבאבוב

הבן נבהל ורץ לספר לאביו. "איך האיש הזה יכול להיות חזן אצלנו, והלוא הוא מחלל שבת בפרהסיא!", זעק בכאב

לבית הכנסת ולחפש את האיש, שכן בפגישתם הראשונה צעד היהודי לעבר הפארק.

רבי נפתלי צבי יצא אל הפארק ונדהם לגלות את האיש יושב על ספסל, ראשו גלוי, בידו האחת אווז עיתון ובשנייה סיגריה דולקת. רבי נפתלי צבי נבהל ורץ לספר לאביו. "איך האיש הזה יכול להיות חזן אצלנו, והלוא הוא מחלל שבת בפרהסיא!", זעק בכאב.

רבי שלמה האזין ואמר: "לך אליו ואמור לו שהעמוד מחכה לו". רבי נפתלי לא יכול היה להתאפק ושאל שוב: "והלוא הוא מעשן בשבת?!"

ערב שבת, אפר ווסט סייד מנהטן. "האם תואיל להיכנס לבית הכנסת לתפילת מנחה וקבלת שבת?".

זה היה קולו של רבי שלמה הלברשטאם, האדמו"ר מבאבוב. אחרי שניצל מאימי השואה נסע לארצות-הברית והתגורר תחילה במנהטן. שם נתמנה לרב בית כנסת, והחל לקרב יהודים שהתרחקו ממסורת אבותיהם.

באותו יום שישי צעד הרבי לבית הכנסת לתפילת מנחה וקבלת שבת. הוא ראה עובר אורח, שלא הייתה לו חזות יהודית, והזמינו להיכנס לתפילה. הלה הופתע ותהה: "האם אתה רואה עליי שיהודי אני?".

"ודאי שרואים עליך שאתה יהודי", השיב הרבי, ושאל למוצאו. האיש נקב בשמה של אחת מעיירות גליציה. "אני מכיר את העיירה היטב", אמר לו הרבי. "אשמח מאוד לראותך מתפלל בבית הכנסת שלנו", הציע בנועם.

מאור פניו של הרבי וחיוכו הכובש לא הותירו לאיש ברירה והוא נכנס פנימה. אחרי תפילת מנחה

ביקש ממנו הרבי כי ייגש לעמוד החזן ויהיה שליח הציבור לקבלת שבת.

"כזאת רוח הקודש!", התרגש היהודי, "הלוא הייתי החזן הקבוע בבית הכנסת בעיירה שבה התגוררנו לפני המלחמה. כל שבוע הייתי ניגש כחזן לתפילות השבת!". הוא התעטף בטלית והחל להתפלל בנעימה ערבה ומיוחדת.

"כבר זמן רב לא שמעתי תפילה נפלאה כליך", אמר לו הרבי בתום התפילה, "אשמח אם תבוא גם מחר". בתגובה ביקש היהודי מהרבי לשוחח עימו בפנית בית הכנסת.

האיש החל לשפוך את ליבו וסיפר על הייסורים הגדולים שחווי ביימי השואה. "אינני רוצה לצער את הרבי בשבת, אך תדעו שמאז המלחמה אינני שומר תורה ומצוות. ייתכן שהייתי צריך ליידע את הרבי על כך קודם התפילה".

ב"ה

קונה ספרי תורה פסולים

(גם מיועדים לגניזה)

054-3175116

חיים (עוסק מורשה) kdushathaot@gmail.com

תשלום הוגן

וכן רוכשים כלי כסף, כתרים, רימונים ועוד

074.780.2850

בס"ד

eliko.web.studio

החזרי המשכנתא וההלוואות שולטים בך?

איחוד הלוואות הוא הפתרון להפחתת ההחזרים והריביות, חיסכון באילפי שקלים בחודש וניהול כספים קל יותר. איחוד כל

איחוד הלוואות עם החזר

1 קטן יותר

מל"ח

ההלוואות שלכם לתשלום חודשי אחד נמוך יותר יסייע לכם להשיג יציבות כלכלית ושקט נפשי.

יוסף מנחם | מחזירים את השליטה לידיים שלכם

יוסף מנחם עם 41 שנות ניסיון בבנק דיסקונט

יוסף מנחם משכנתאות דובר בנקאית שוטפת

רציתי לשאול

עם הרב יוסף יצחק בלוי רב מושבת כינרת

האם יש ערך ממשי לברכות שאנשים מברכים זה את זה או שיש לראותן בהן איחולים שנותנים הרגשה טובה בלבד?

יבב, וכפי שרש"י מפרש שכוונת הכתוב היא - "הברכות נתונות לך". מכאן יש לכל יהודי (שהוא מזרעו של אברהם אבינו) כוח מהקב"ה לברך.

יתרה מזו, אפילו לגוי ניתן הכוח לברך את היהודי, כפי שמובא בכתוב (דברים י"ד) "בְּרוּךְ תִּהְיֶה מִכָּל הָעַמִּים", שמשמעו (נוסף על הפירוש הפשוט, שעם ישראל יהיה מבורך מכל שאר העמים) שניתן לאומות העולם הכוח לברך את עם ישראל. בירושלמי (ברכות ח הלכה ח) נאמר: "אם בירכך גוי, ענה אחריו אמן, דכתיב 'ברוך תהיה מכל העמים'".

בהזדמנויות אינספור פתח הרבי את שיחותיו בדברי ברכה, בהזכירו את הביטוי המובא בספר התניא 'פותחים בברכה'. בכך לימד גם אותנו להרבות בברכות ומכל הלב, ולהאמין בכוחה של ברכה לפעול פעולה טובה אצל המתברך.

יש הסבורים שהכוח לברך ניתן לצדיקים בלבד. אכן, ברכותיהם של צדיקים הן במדרגה אחרת לגמרי, ועם זה, לכל יהודי ניתן כוח לברך.

אמרו חז"ל (ברכות זא. מגילה טו,א) "אל תהי ברכת הדייט קלה בעיניך". הרי שכאשר יהודי - כל יהודי - מברך את חברו, יש לכך השפעה ממשית. וכפי שחז"ל מביאים כמה וכמה דוגמאות לכך.

הרבי הריי"צ מסביר זאת: מאחר שהקב"ה הוא מקור הברכות, הרי כולם שווים לפניו, ו"היות הברכה במדרגה גבוהה כליכך... אינו נוגע... מעלת המברך, כי אם אופן אמירת הברכה, שכאשר המברך אומר הברכה מקורות ליבו באמת, הנה גם אם המברך הוא הדייט... ממשיך את הברכה ממקור הברכות".

הכוח לברך נובע מהבטחת הקב"ה לאברהם אבינו "וְהָיָה בְּרָכָה" (בראשית

הלכה למעשה

הרב יוסף גינזבורג רב אזורי, עומר

קידוש ב'השעה השביעית'

הם מ-17:56 עד 18:56.

מי שמתפללים קבלת שבת מוקדם, צריכים להזדרז לחזור הביתה ולמחר לעשות קידוש קודם שנכנסת השעה השביעית. מי שמתפללים מאוחר יותר (כנהוג בחב"ד ללמוד חסידות קודם תפילת קבלת שבת), ובסיום התפילה כבר נכנסה השעה השביעית - צריכים להמתין ולקדש אחריה. יש לנהוג כך גם אם יש אורחים בבית.

היו שקישרו את ההימנעות מקידוש בשעה השביעית לצבעו האדום של היין, אך מפשטות העניין, ומסתימת כל המקורות הידועים בנדון, ברור שאין לזה קשר לצבע היין. ויש להימנע מלקדש בשעה זו גם על יין לבן.

מקורות: ספר 'תניקוני שבת' מתלמידי הארי"ז ז"ל. מ"א ס"י רענא ס"ק א, ושו"ע אדה"ז שם ס"ג ובסי' תעב סכ"ו ובסי' ערב ס"ד. קיצור הלכות שם ס"ו. 'התקשרות' גיליון שעט עמ' 16 ואילך. שלחן מנחם או"ח ח"ב ס"י קסא. ודלא כמ"ש בקובץ 'אהלי שם' ח"ז עמ' רו ובהתקשרות' שם הע' 32. לענין השעות, ראה בספר 'ישראל והומנים' ח"א עמ' מג"ד.

שאלה: האם אפשר לקדש ב'השעה השביעית' על יין לבן?

תשובה: נאמר בגמרא שבשעה השביעית אחרי חצות היום שולט 'מזל מאדים', ומלאך סמא"ל מושל עליו. לכן מובא בספרים שיש להימנע מלעשות קידוש בשעה זו.

הסבר המנהג: חז"ל מדברים על מלאך טוב (מזל צדק ומלאכו צדקאל) ומלאך רע (מזל מאדים וס"מ המושל עליו) שמלווים את האדם כליל שבת בדרכו לביתו. לכן אין מניחים שום שליטה למלאך הרע, גם על-ידי הימנעות מלקדש בשעה 'שלו' (וזה דומה לכמה וכמה זהירויות שלנו בעניינים רוחניים, כמו במים אחרונים ונטילת ידיים שחרית וכו').

'שעה שביעית' בארץ ישראל היא תמיד מ-17:40 עד 18:40. בניירורק זמני השעה

מחלקת המודעות (גלנד) של 'שיחת השבוע':

ט' 053-3166532 • דוא"ל: m3166532@gmail.com

תקציר: סריקות שנעשו בִּבְנֵה הֶעָלוּ כִּי הָרֹמָאִי עֹזֵב אֶת הָעִיר. מוֹנֵבֵז וְכֵּןס בְּשִׁלּוֹה אֶל הַחֲרָבָה וְ...פָּגַשׁ אֶת יוֹלִיֹּס פָּנִים אֶל פָּנִים

סִפְסָל אֲנוּשִׁי

"הַצִּילֵנוּ!", בָּקָעָה מִבְּפָנִים צֶעֱקָתוֹ הַנוֹאֶשֶׁת שֶׁל הָרֹמָאִי. קוֹלוֹ הָיָה חֲלָשׁ מְעַט, וְנִכְרַח כִּי כָּבֵד צֶעֱקָתוֹ הַצֶּעֱקָה הַזֹּאת מֵאוֹת פְּעָמִים בִּימֵמָה הָאֲחֵרוֹנָה, בְּטָרֶם נִרְדָּם מֵאִפְסִית כּוֹחוֹת.

קוֹל פְּסִיעוֹתָיו נִשְׁמַע בְּכִרְוֹר, צוֹעֵד הֵנָּה וְהֵנָּה בְּאֵרֵי פְּסוּגָה. וְאֵז שֶׁמַּע בְּנִיָּהוּ אֶת קוֹל צֶעֱדָיו קָרַב וְהוֹלֵךְ אֶל הַדֶּלֶת. אוֹי! הוּא הוֹלֵךְ לְנִסּוֹת שׁוֹב לְפִתְחָהּ אֶת הַדֶּלֶת!...

"אֵל תִּגַּע בְּדִלְתָּ!", צִרַח פִּתְאוֹם בְּנִיָּהוּ בְּחִרְדָּה גְּדוֹלָה עַד מְאוֹד. "אֵנִי כָּאן. אֶת קוֹלְךָ שֶׁמְעִתִּי וְאֲבֹא מִהֵרָה לְעֹזֹר לָךְ. אֲלֵא שֶׁהַסִּפְסָל תִּקְוֶה כָּאן בְּחִזְקָה רַבָּה. אִם תִּדְחַף אֶת הַדֶּלֶת אֲפִלּוּ מְעַט כְּלָפִי חוּץ, שׁוֹב לֹא אֲצָלִיחַ לְשַׁלֵּף אֶת הַסִּפְסָל... הִרְפָּה מִן הַדֶּלֶת וְתֵן לִי לְנִסּוֹת". וּבְנִיָּהוּ הִבִּיט בְּאִימָה בִּידֵית - הִיא שָׂכָה לְתִנּוּחָתָה הַקּוֹדֶמֶת. מִשְׁמַע, הוּא הָאֲמִין לִי וְעֹזֵב אֶת הָעִיר!

בְּנִיָּהוּ מִהֵרָ וְנִשְׁכַּח עַל הַקֶּרֶקֶע, כִּפּוֹת רִגְלָיו עַל הַדֶּלֶת וְרָאשׁוֹ נֹגֵעַ בְּקִיר מִמּוֹל. "בְּכָל רֵגַע אֲמֹרִים הַחֲבָרִים לְחֹזֶר עִם הַסִּפְסָל וּבִינְתָּיִם, אִם יִנָּסֶה בְּכָל־זֹאת לְפִתְחָה, אֲתִנְגֵּד לוֹ בְּכָל כּוֹחִי. שִׁיחֲשֹׁב שֶׁהַסִּפְסָל עֵדִין כָּאן..."

אֲלֵא שֶׁשְׁכָּלְנוֹתוֹ שֶׁל הָרֹמָאִי פָּקָעָה מִקֶּדֶם מִן הַצֶּפִּי. "נֹו כָּבֵד, יֵלֵד. שְׁלֵף אֶת הַסִּפְסָל הָאֲרוּר הַזֶּה!", וּבְדִבְרוֹ לֹא הִתְאַפֵּק וְנָסֶה שׁוֹב לְפִתְחָה אֶת הַדֶּלֶת.

בְּנִיָּהוּ הִתְנַגֵּד בְּרִגְלָיו בְּכָל הַכּוֹחַ, אֲלֵא שֶׁעֵדִין הוּא לֹא הָיָה סִפְסָל אֲמִתִּי, וְיוֹלִיֹּס הִצְלִיחַ בְּכָל־זֹאת לְהִדָּחַף מְעַט אֶת הַדֶּלֶת הַחֲצִיזָה כְּדִי סִדֵּק צָר, וְלִהְבָּחִין בְּנֶעֱרַר הַשּׁוֹכֵב עַל הַרְצָפָה וְחוֹסֵם אוֹתָהּ.

"זֹוֹת הַצִּדָּה!", הִשְׁתַּאֲג הָרֹמָאִי וְהִתְנַפֵּל עַל הַדֶּלֶת בְּכָל כּוֹחוֹ. בְּנִיָּהוּ חָשׁ כִּי הוּא גִמְחִץ מְעַט, אֲזַר אֶת כָּל כּוֹחוֹ וְנוֹתֵר שׁוֹכֵב מִתּוֹחַ כְּקוֹרָה, חוֹסֵם אֶת הַדֶּלֶת. אֲבָל זֶה הָיָה קָרֵב אֲבוּד מְרָאשׁ, וּבְנִיָּהוּ הִתְחַרַּט מֵרָה עַל הַחֲלָטוֹת הַנִּמְהָרָה. כְּמָה אוֹכֵל לְהִחְזִיק מְעַמָּד, חָשַׁב בְּאִימָה, וְהִרְגִּישׁ שֶׁרָאשׁוֹ עוֹמֵד לְהִתְפּוֹצֵץ.

בְּרֵגַע זֶה הִגִּיעָה לְמָקוֹם קְבוּצָת גִּדְעוֹן. "מִהֵרֹו!", קָרָא אֲלֵיהֶם בְּנִיָּהוּ נֹאשׁוֹת. "עֲזְרוּ לִי!".

זֶה הָיָה נֶס שֶׁהִגִּיעַ בְּרֵגַע הָאֲחֵרוֹן מִמֶּשׁ. בֶּן רֵגַע הִתְמַלֵּא הַחֵלָל שְׁבִין הַדֶּלֶת לְקִיר בִּילְדִים צְפוּפִים וְדַחְוָקִים זֶה לָזֶה, בְּנִיָּהוּ וְחָל מִתְחַתֵּם מֵאֲשֶׁר וְחָשׁ כִּי קִבֵּל אֶת חַיָּיו בְּמִתְנָה.

מוֹנֵבֵז נִרְתַּע לְאַחֹר בְּבִהְלָה נֹרָאָה וְהִדָּחַף בְּחִרְדָּה אֶת הַדֶּלֶת, לְסִגְרָה. "הוּא בְּפָנִים...", מְלַמֵּל בְּחִרְדָּה לְחִבְרִיו. "הוּא יֵשֵׁן בְּפָנִים! אֵינֶנִּי מִכִּין לָמָּה לֹא יֵצֵא הַחֲצִיזָה... בּוֹאוּ נִכְרַח!".

"אֵנִי יוֹדֵעַ!", קָפֵץ בְּנִיָּהוּ. "אֲחֵרִי שֶׁנָּסֶה בְּתַחֲלָה שׁוֹב וְשׁוֹב לְפִתְחָה אֶת הַדֶּלֶת וְלֹא הִצְלִיחַ, הִתְיַאֵשׁ מִלְּנִסּוֹת שׁוֹב! אֲתֵם מִבִּינֵי? הוּא בְּטוֹחַ שֶׁהַדֶּלֶת עֵדִין חֲסוּמָה עַל־יְדֵי הַסִּפְסָל".

"צוֹדֵק!", אֹרֹר עֵינָיו שֶׁל מוֹנֵבֵז. "הֵבָה נִרְוִץ וְנִחְזִיר אֶת הַסִּפְסָל הֵנָּה, בְּטָרֶם יִתְעוֹרֵר".

"רִוְצוּ אֲתֵם", אָמַר לְפִתְחָה בְּנִיָּהוּ בְּאִמָּץ, "וְאֵנִי אֲשָׁאֵר כָּאן לְשֹׁמֵר אֶת פִּתְחָה הַחֲרָבָה. שְׁמָא יִנָּסֶה שׁוֹב

לְפִתְחָה וְיִגְלָה שֶׁהִיא פְּתוּחָה. אֵל תַּחֲשֹׁשׁוּ לִי", מִהֵרָ לֹמַר. "אֲשֶׁמֶר לְנַפְשִׁי. בְּרֵגַע שֶׁאֲשֻׁמַּע שֶׁהוּא מִתְחִיל לְהִתְעוֹרֵר, אֲשָׁא אֶת רִגְלִי..."

בְּנִיָּהוּ הָיָה נְחוּשׁ בְּהִחְלָטוֹ. אוֹלֵי רָצָה לְכַפֵּר בְּמַעֲשָׂהוּ זֶה עַל שִׁגְגָתוֹ. "מִהֵרֹו חוּשׁוּ אֶל תַּעֲמִדוּ!", הָאִיץ בָּהֶם. "הוּא יָכוֹל לְהִתְעוֹרֵר בְּכָל רֵגַע. הִבִּיאוּ כָּבֵד אֶת הַסִּפְסָל!".

מוֹנֵבֵז הִתְלַבֵּט רֵגַע, וְאֵז פִּתַּח בְּרִיצָה מִהֵרָה וְכָל הַחֲבִירָה אַחֲרָיו, חוּץ מִבְּנִיָּהוּ.

הֵם נִעְלְמוּ בְּקִצָּה הָרְחוֹב וְהִדְמָמָה שָׂכָה לְשִׁכְן בְּאִזּוֹר. דְּמָמָה שֶׁקֵּטָה מְדִי, הִרְהָר בְּנִיָּהוּ בְּאִימָה. קֶדֶם הָיָה שֶׁקֵּט פְּחוֹת. מָה נִשְׁתַּנָּה?

הַנְּחִירוֹת! הַתְּקוּפָץ לְבוֹ בְּאִימָה. הַנְּחִירוֹת פִּסְקוּ. מִשְׁמַע, הוּא הִתְעוֹרֵר...

דִּבְרַת הַתּוֹרָה שְׁלִי

הַסּוֹד שֶׁלֹּא נִתְגַּלָּה

גַּם אֲתֵם מְרַגְשִׁים אֶת תַּחוּשֹׁת הַהִתְחַמָּצָה? יַעֲקֹב אָבִינוּ מְעַט גָּלָה לְבָנָיו אֶת הַסּוֹד הַמְסֻקָּר בְּיֹתֵר עֵוֹלָם - מִתִּי הַמְשִׁיחַ יְבוֹא.

מְעַט. בְּסוּף לֹא. חֲכָמֵינוּ מְסִבִּירִים: "בְּקֵשׁ לְגִלּוֹת אֶת הַקֵּץ, וְנִסְתַּלֵּקָה מִמֶּנּוּ שְׁכִינָה". הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא מֵנַע זֹאת מִמֶּנּוּ.

נִשְׁאָלָת כָּאן שְׁאֵלָה גְּדוֹלָה: הֲלֹא מֵאֵז חֲלָפּוֹ אֲלֵפִי שָׁנִים וְעֵדִין הַגָּאֹלָה לֹא בָּאָה. עֲכָשׁוּ תִּבְרֹו לְעֶצְמָכֶם שִׁיעָקֵב הִיָּה מְגִלָּה לְבָנָיו שֶׁהַמְשִׁיחַ יְבוֹא רַק אַחֲרֵי אֲלֵפִי שָׁנִים! אֵלּוֹ בְּנֵי הָיוּ שׁוֹמְעִים זֹאת, הָיוּ שׁוֹקְעִים בִּיאוּשׁ וְעֶצְב! הֵאֵם יַעֲקֹב אָבִינוּ רָצָה לֹמַר לְבָנָיו דְּבָרִים שֶׁהָיוּ מֵאֲשִׁים אוֹתָם?

הַהִסְבֵּר הוּא שִׁישׁ שְׁתֵּי אֲפִשְׁרוּיּוֹת שֶׁבָּהֶן הַגָּאֹלָה יְכוּלָה לְבוֹא: אֲפִשְׁרוּת אַחַת - "בְּעִתָּה", בְּזִמְן שֶׁנִּקְבַּע לָהּ מְרָאשׁ. אֲפִשְׁרוּת שֵׁנִיָּה - "אַחִישָׁנָה", בְּמוֹעֵד מְקֵדֶם יוֹתֵר.

כְּכּוֹחֵנוּ לְהַקְדִּים אֶת בּוֹא הַגָּאֹלָה, הָיִינוּ שֶׁהַגָּאֹלָה תְּבוֹא בְּמִצְבַּ שֶׁל "אַחִישָׁנָה", וְשֶׁלֹּא נִצְטָרֵף לְחִכּוֹת עַד הַמוֹעֵד הַקְּבוּעַ מְרָאשׁ, "בְּעִתָּה".

יַעֲקֹב אָבִינוּ רָצָה לְגִלּוֹת לְבָנָיו מוֹעֵד קָרוֹב בְּהִרְפָּה, שִׁיְהִיָּה בְּמִצְבַּ שֶׁל "אַחִישָׁנָה". הוּא חָשַׁב שֶׁעַל־יְדֵי גְלוּי הַמוֹעֵד הַזֶּה, הַיְּהוּדִים יַעֲשׂוּ כָּל מֵאֲמָץ לְהִתְנַהֵּג כְּרָאוּי, וְאֵז אֲכַן הַגָּאֹלָה הִיָּתֶה בָּאָה בְּמוֹעֵד הַקָּרוֹב, וְהָיִינוּ חוֹסְכִים מַעֲצָמֵנוּ אֶת כָּל הַגִּלּוֹת הָאֲרָכָה.

אִם כֵּן, מִדּוּעַ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא מֵנַע מִיַּעֲקֹב לְגִלּוֹת אֶת הַקֵּץ?

מִשּׁוֹם שֶׁאֲלוֹ הָיִינוּ יוֹדְעִים מְרָאשׁ אֶת מוֹעֵד הַגָּאֹלָה, זֶה לֹא הָיָה נִחְשָׁב שֶׁאֲנַחְנוּ עוֹשִׂים אֶת עֲבוֹדַת הַבּוֹרָא בְּכוֹחוֹת עֲצָמֵנוּ, כִּי קִבְּלָנוּ כָּאן 'עֲזָרָה' מִשְׁמַיִם. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא רוֹצֵה שֶׁנַּעֲשֶׂה אֶת הַעֲבוּדָה בְּכוֹחוֹת שְׁלָנוּ, בְּלִי גְלוּיִים מִלְּמַעְלָה.

אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְהִשְׁתַּדֵּל לְהוֹסִיף מַעֲשִׂים טוֹבִים וּלְבַקֵּשׁ מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ־הוּא הוּא אֶת הַגָּאֹלָה עֲכָשׁוּ!

(עַל־פִּי לְקוּטִי שִׁיחוֹת, כֶּרֶךְ כ, עֵמ' 228)

מה רבו מעשיה' ה'

זאב שאינו זאב

חידה: יש לו רגלים גבוהות, אבל הוא איננו ג'ירפה. קוראים לו זאב, אבל הוא איננו ממשפחת הזאבים. האזנים המשלשות שלו מזכירות שועל, אבל הוא גם לא שועל.

בואו נקשיב לקול שלו, ואולי לפי זה גדע מיהו? ובכן, הקולות שהוא משמיע הם סוג של נביחה ושאגה יחד, ולפעמים הוא פועה כמו חתול.

שמו של בעל החיים המיוחד והמסקרן הזה, החי באמריקה הדרומית, הוא זאב הרעמה. באמת הוא משתייך למשפחת הכלבים. הוא קוטף את המקום הראשון בתאר הכלב המהיר ביותר – הוא דוהר במהירות של ששים קילומטרים בשעה, ובזכות הרגלים הארוכות שלו רואה היטב מה יש לפניו.

הוא אוהב לאכל הכל. טורף בעלי חיים קטנים (למזלנו הוא מתרחק מבני אדם) ואוכל גם פרות מתוקים. יש פרי הצומח בברזיל שאהוב עליו במיוחד, והוא גדל על שיח שנקרא 'תפוח זאב', משום שהוא מהווה מחצית מתזונתו של זאב הרעמה.

זאב הרעמה אינו מפנק. הוא מוכן להתפשר על ארוחה צמחונית קלה, שמרכבת משרשים ועשב.

הוא פעיל בשעות הלילה, וביום מסתתר בתוך הצמחייה. הוא גם מצדיף לחיות בבדידות ולא בלהקה. אולי נחמד לבלות לבד, אבל גם מסכן – יש בעלי חיים שעלולים לתקוף אותו, וכשהוא לבד קל לו להתחמק מטורפים.

זאב הרעמה מסוגל לעצמו תנועות גוף מפחידות כדי להרתיע חיות אחרות. למשל, הוא מסמיר את שער הצעיף הכהה שעל גבו, ומפנה אותו כלפי התוקף, רגע לפני שהוא נוהם בעצמה.

תקציר: בעקבות מעשי הקסד הנאצלים של אברהם הירקן, בית הדין של פעלה מחליט להעניק לו עשר וקבוד. אפלו השטן אינו יכול להתנגד, אך מתכנן למצא דרך להכשיל אותו בהמשך.

הפסוק: בוא

אם תלמיד סבור שרבו אומר דבר שאינו נכון, לא יאמר לו "זה לא נכון", אבל הוא יכול לומר: "למדתי שזה כן וכן". זו אחת ההלכות הקשורות לכבוד שתלמיד צריך לכבד את רבו.

הלכה בשבוע

הקשיבו לשורדים האחרונים

באים אליי בתדירות, מדברים איתי, משמחים אותי ומסייעים לי. למשל, את התרופות שעליהן דיברתי – התחילו הם לקנות לי.

יום הולדת. הצעירים גם מתקשרים אליי תכופות, לברר אם אני זקוק לעזרה כלשהי, ובכלל הם שמחים לדבר איתי. אין לי כבר בארץ שום קרוב משפחה; כולם נפטרו. הצעירים האלה הם המשפחה שלי. לפני שנה, כשחגגתי שמונים, נדהמתי לראות ארבעים אנשי מג"ב נכנסים לביתי. אחר-כך נודע לי ששניים מהם הם גם אלה שמתקשרים אליי בקביעות. זו הייתה חגיגת יום ההולדת המרגשת ביותר שחווייתי בחיי.

הפתעה. הסטודנטים ביקשו שאבוא למכללה, לספר את סיפורי האישי. חשבתי שאפגוש שם עשרה סטודנטים. פתאום אני רואה מולי יותר ממאה וחמישים צעירים. נדהמתי לחלוטין. שיתפתי אותם בסיפור חיי, בנס הצלתי, במסירות של הסבתא, בהקרבה של הוריי. זה ממש עניין אותם.

המלחמה. יש לי הרבה דברים טובים לומר על הצעירים שנלחמים בכוחות הרשע, אבל כניצול שואה כואב לי בכל פעם מחדש לקרוא על עוד צעיר שנופל בקרב. אנחנו צריכים לנצח את האויב במהירות ולסיים את המלחמה, כשידינו על העליונה.

ניצולים. ניצולי השואה מתמעטים והולכים. צריך לזכור אותם לא רק בימים המציניים את השואה. אבקש מכלל הציבור להתעניין בהם ולהקשיב לזיכרונותיהם. לא ירחק היום ולא יהיה כאן מי שיעביר את הזיכרונות האלה. אם אתם לא תקשיבו ותשמעו, מי יעשה זאת?

בשיחה עם צעירים. "זה ממש עניין אותם"

ניצול שואה בודד חוזר למרתף ברומניה, שבו הסתתר עם סבתו, בבית משפחה נוצרייה. על כוח האמונה ועל החובה לזכור ולשמוע את הניצולים

"בלי האמונה לא הייתי כאן. גם הוריי ניצלו בנס מופלא". רן נזר

בנס מופלא. עברנו טרגדיות רבות במשפחה. סבי, למשל, שהיה גיבור מלחמה של הצבא הרומני ואיבד רגל באחד הקרבות, נורה בידי הנאצים לאחר שנכנסו לעיר מגוריו. השם ייקום דמו.

בר-מצווה. את יום הולדתי השלוש-עשרה ציינתי בימי השלטון הקומוניסטי. שאלתי את סבתא מה עושים ביום הזה, שכן הכרתי את המושג 'בר-מצווה', והיא השיבה שאין לנו אפשרות לחגוג זאת כראוי, מפחד המשטר. היא הסבירה לי בקצרה את משמעות היום. אחרי שהתחתנתי זכיתי להניח תפילין, וגם במהלך שירותי הצבאי בארץ הנחתי תפילין.

עלייה. זכיתי לעלות לארץ בהיותי בן שבע-עשרה, עם הוריי וסבתי. עברנו לקיבוץ ובהמשך לירושלים, וכאן אני מתגורר עד היום. לחמתי במלחמות ששת הימים ויום הכיפורים כרבי-סרן בצנחנים.

תרופות. להיות ניצול שואה בודד זה אתגר יום-יומי. יש תרופות שאני זקוק להן, ולצערי אינן בסל הבריאות ואין לי אפשרות לקנותן.

מתנדבים. זכיתי להכיר צעירים נחמדים מאוד, שגיבש אותם הרב דוד אור, שליח חב"ד במכללות אקדמיות בירושלים, במסגרת יוזמה נפלאה של 'גט חסד', המבקרת קשישים בביתם, בדגש על ניצולי שואה. מאז שהכרתי אותם חיי השתנו. הם

תעודת זהות. רן נזר, יליד רומניה, בן 81, כיום תושב ירושלים. ניצול שואה בודד. בשנים האחרונות הכיר קבוצת צעירים מתנדבים מירושלים ומצא בהם תחליף למשפחה קרובה. הוא כואב את מצבם של ניצולי השואה, ומבקש לדבר עליהם.

הסבתא. הייתי ילד קטן בימי השואה, אך צרובים בזיכרונאי היטב רגעים מסוימים. רומניה של הימים ההם הייתה בעלת ברית של גרמניה הנאצית. מאות-אלפי יהודים נרצחו באזורים שבשליטתה. רבים נלקחו למחנות עבודה, ומי שלא הצליח לעמוד בתנאים הקשים שולח למחנות ההשמדה. סבתי לקחה אותי בחסותה, לאחר שהוריי נלקחו למחנה העבודה.

הישרדות. לסבתא הייתה חברה קרובה, נוצרייה. היא הסכימה להסתיר אותה ואותי במרתף ביתה. כך ניצלנו מהנאצים. לעיתים סבתא הייתה מעירה אותי באמצע הלילה, ומוציאה אותי מהמרתף בשקט מוחלט, שאוכל לנשום קצת אוויר צלול. לפעמים סבתא הייתה יוצאת מהמרתף בניסיון להשיג קצת אוכל בעבורנו.

אמונה. בלי האמונה לא הייתי כאן. השליחה של הקב"ה להצילתי הייתה כמובן סבתי, ששמרה עליי כל תקופת המלחמה, עד שהתאחדנו מחדש עם הוריי, שניצלו

בדקת פרשת

עברת את גיל 60 וחצים להתחיל לקבל קצבה?
גפן בסד בשיתוף מגדל מעניקה לכם ייעוץ
תכנון פנסיוני ללא עלות בשווי אלפי שקלים,
שיעזור לכם לפרוש בראש שקט.

